

Dveře jsou těžké a chladné a na štěrbině pro poštu stojí jméno Thyrell. Roztřeseným ukazovákem se blížím ke zvonku, ale nakonec raději zaklepám. Děti v sobě mají cosi nepředvídatelného, co mě znervózňuje.

Točí se mi hlava, ale oxazepam začíná působit a zvolna mě obestírá lehkou mlhou. Kolena se mi ještě trochu podlamují, ale studený pot zasychá a zanechává kůži drsnou. Jakmile se kotník ukazováku dotkne dřeva, zaslechnu z nitra bytu pohyb, jako by na mě někdo čekal. Zámek se s cvaknutím odemkne a dveře se opatrně otevrou.

Je to vyhublý klučik s propadlýma očima a tak bledý, že mi nejdřív jeho kůže připadá lehce průsvitná.

„Jsem nemocný,“ oznámí mi.

„Aha, to nevádí.“

„Zápal plic,“ upřesní chlapec pomalu, jako by ta slova vyžadovala nesmírné úsilí.

„Jak se jmenuješ?“

„John. A ty?“

„John, to je hezké jméno. Já se jmenuju Leo a jsem policista. Máš doma maminku nebo tatínka?“

„Tatínek jel pryč.“

Kdesi za chlapcem se otevrou dveře a z nich se vynoří rozespálá žena v mém věku, v noční košili se sepraným obrázkem Boba Dylana.

„Johne, tys otevřel?“ zeptá se ho a položí mu ruce na ramena. „Co se děje?“

„Došlo k...“ zaváhám. „Jsem policista. Dole na dvoře se stala taková věc a myslím, že ji John možná viděl. Rád bych si s ním promluvil.“

„Můžu vidět váš průkaz?“

Ukážu jí ho.

„To s ním musíte mluvit teď hned?“

„Ano. Jestli vám to nevádí.“

John našpulí pusku, jako by zvažoval pro a proti, zda si vpustit do bytu cizího člověka. Nakonec ustoupí stranou.

„Musíš se zout,“ nakáže mi.

„Samozřejmě. Kolik je ti let, Johne?“

„Je mu šest,“ odpoví žena.

Představí se jako Amanda. Podá mi teplou ruku. Krátkou a úzkou předsíňkou se vchází do většího obýváku. Cestou minu kuchyň a pootevřené dveře do ložnice rodičů. Postavím se k velké vánoční hvězdě, která září na parapetu, jasně a rudě.

„Co viděl?“ zeptá se.

„Když jsi mě dole uviděl, Johne, jak jsme si mávali, stál jsi tady u tohoto okna, vid?“

„Jo.“

„Co viděl?“

Amanda dojde k oknu a pohlédne dolů na dvůr. Prudce se nadechne a zakryje si rukou ústa.

„Panebože.“

Zeptá se Johna, jak se cítí. Jestli má opravdu sílu se mnou mluvit.

„Jo.“

„Tak dobře. Půjdu...“ Vzpochopí se. „Půjdu asi uvařit trochu čaje. Chceš, Johne?“

Klučina pokrčí rameny a ona nejistými kroky odejde.